

Publicerad 2010-03-02 14:22 av Hannadraken

Ångest i skammens palatser

Det är den där avkläddheten som blir så naken för mig. Ärligheten som alltid måste ångras. Den starka kraften och viljan som alltid straffar så hårt. Avvisandet.

Kan liksom aldrig lära mig att bli lagom.

Och jag vet ju så väl att lagomheten aldrig är lagomhet inifrån, utan en kvävpåse som träs rakt över ansikte, kärlek och sköte och suger livet andetag för andetag. Allt medan frustration och ridande maror hetsar kroppen till gränserna för uthärdligheten.

Så är ångestens kraft och den bottnar aldrig i något verkligt. O nej. den bottnar i det där intet som håller upp en nidbild framför verkligheten och lurar i oss alla att den är en spegel.

Att speglas i intigheten är att åldras utan dagar och mosas mot tidens botten.

Stilla, stilla.

Med medgörlighetens leende lagt väl tillräta över allas anleten.

Älskade, håll mig hårt. Jag förgörs här utan dig. Det finns läxor man inte behöver lära sig. Vill jag tro.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Hannadraken med Poeter.se id #21512 innehar upphovsrätten